

Οι φάσεις τής ζωής ενός αντικειμένου.

΄Ακουμπās τό ποτήρι σου στό τραπέζι. ΄Αφήνει τά σημάδια του. Κολλάει ό χρόνος στό σημείο αυτό. ΄Από ΄δω συνεχίζει ό ζωγράφος τήν πραγματική ή τήν φανταστική συνέχεια τών κινήσεων του αντικειμένου –μέ μελάνι, μολύβι ή μέ τό μπλέ, τή σέπια, τό γκρίζο ή μέ τό κολάζ–τά καρτέ του χρόνου, τά κολλημένα χαρτιά, ένας φάκελλος – πώς ξεκινάει, πώς καταστρέφεται. Πάνω από όλα μιά μεμβράνη συγκρατεί τίς σπασμένες μνήμες. Γραμμές τεθλασμένες. Γραμμές μέ τέλος καί μετά αλλάζουν φορά. ΄Ενα καρδιογράφημα γιά τά αγάλματα, γιά τή Νίκη τής Σαμοθράκης. ΄Ενα έπιτύμβιο. Αύτή ή έλευθερία τών διαφόρων υλικών, καί αύτή ή συνέχεια τών πλάνων έξασκεί τό μάτι νά βλέπει τή φθορά τών πραγμάτων πού μās περιβάλλουν καί παράλληλα τή δική μας. Πολλές φορές μένει ένας άπόηχος άπό μιά έρωτική σχέση - πράξη. ΄Ενα τηλεφωνικό καλώδιο γλυστράει στό χώμα σάν φίδι, καί αύτό τό λένε σύγχρονη έπικοινωνία κτλ. Οί ξεθωριασμένες μαύρες πέτρες πού αιώνες βλέπουν τά ίδια γεγονότα, δέν βιάζονται καθόλου – Σε μιά πόλη, χωρίς φρούτα μ΄ ένα σώμα στραγγισμένο καί ξερό. Χαμηλοτάβανος ούρανός μέ πήλινα πουλιά καί δυό δάχτυλα λάσπη. Μέχρι νά καταλάβεις πού είσαι νυχτώνει – Βέβαια μέ τό νά καταγράψεις τή φθορά δέν προέχεται νά σώσεις τίποτα. ΄Αλλά ή Τέχνη σέ βοηθάει νά δεις τίς άλλες πλευρές τής ζωής καί του θανάτου, καί ή ζωγραφική του φίλου μου αύτή τή δύναμη έχει.

